

Κράτα με ἀπ' τὸ χέρι,
Ἄντιγόνη ἐμὲ,
τὸν τυφλὸ κι ἀδύναμο ἐρημίτη,
Γίνε μου τ' ἀστέρι,
—Ἐρωτοκαημέ!—
ποῦ θὰ μ' ὀδηγήσει σ' ὅποια σκῆτη!

Βυτίνα—Γορτυνίας
Σ)βρης 1922.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΕΓΓΑΡΙ

Ἄνάμεσ' ἀπ' τούς θρήνους καὶ τὰ ἐρέβη,
καὶ μέσ' ἀπ' τῶν δλέθρων τῆ μανία,
τὸ μάτι μου θλιμένο σ' ἀγναντεύει
φηλὰ στῶν οὐρανῶν τὴν ἁρμονία.

Κάτου ἡ ζωὴ μας σέρνεται καὶ ρέθει
καὶ κλαίει σὲ μιὰν ἀπέραντην ἀνία·
κάθε δνειρό μας κυνηγᾷ καὶ κλέβει
κάποια σκληρὴ καὶ ζωτικὴ ἐρινύα.

Μὰ σὺ στοχαστικὸ καὶ λυπημένο
πῶς μὲ κοιτᾷς ἀπόψε νέο φεγγάρι,
στὶς ἄκρες τῶν βουνῶν ἐκεῖ ἀραγμένο!

Τὸ φέγγος σου—ἀκριβὸ μαργαριτάρι—
σὰ χάιδεμα μοῦ ἀπλώνει τὰ φτερά του,
κι ὡς μοιάζεις σὰ δρεπάνι τοῦ θανάτου.

ΑΓΗΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ